

335 යාය දෙවං මනුසසා ව සිතා නිච්චන්ති අසීකා,
තරථෙතං¹ විසන්තිකං. ඛණො වො¹ මා උපවට්ඨා;
ඛණානීතා හි සොචන්ති නිරයමිති සමපටිතා.

336 පමාදෙ රජො පමාදෙ² පමාදනුපනිතො රජො,
අපමනෙතන විජජාය අඛණෙ සලලමනනනොති.

උච්චානසුඤ්ඤානං නිව්ඪිතං.

2-11

රාහුල සුඤ්ඤානං

337 කච්චි අභිණ්ඤාසංවාසා නාවජානාසි පණ්ඩිතං
උක්කාධාරො මනුසසානං කච්චි අපචිතො තයා³

338 නාහං අභිණ්ඤාසංවාසා අවජානාමි පණ්ඩිතං,
උක්කාධාරො මනුසසානං නිච්චං අපචිතො මයා.

339 පඤ්ඤාමගුණෙ හිත්වා පියරුපෙ මනොරමෙ,
සද්ධාය සරා නික්ඛමම දුක්ඛස්සන්තකරො හවි.

340 මීතෙත හජ්ජසු කලයාණෙ පනනඤ්ඤි⁴ සයනාසනං,
විචික්ඛං අපපනිගෙසාසං මක්ඛඤ්ඤං හොති භොජනෙ.

341 විචරෙ පිණ්ඩපානෙ ව පච්චයෙ සයනාසනෙ,
ඵනෙසු තණ්හං මා කාසි මා ලොකං පුනරාගමී.

342 සංවුත්තො පානිමොක්ඛසමී ඉන්ද්‍රියෙසු ව පඤ්ඤිසු,
සති කායගතාත්තාන්ත්‍රී නිබ්බිද්ධං බහුලො හවි.

1. වෙ - ඔඉ 1.

2. මොද - ඔඉ 1.

3. කච්ච - සා.

4. පඤ්ඤ - ඔඉ 1.

335. යම තෘෂ්ණාවක් හේතුකොට ගෙන (රූප ඉබ්ද ආදිය) අර්ථ-කොට ඇති දෙවියෝ ද මිනිස්සු ද, (ඒ රූපාදි) අරමුණු ඇසුරු කොට සිටිද්ද, (නන් අරමුණුවල විසිර පවත්නා හෙයින්) විසන්තිකා නම් වූ ඒ තෘෂ්ණාව තරණය කරවූ. (මේ මහණදම් පිරිමේ) මොහොත තොප නහමක් ඉක්ම යේවා! ක්ෂණය ඉක්ම වූවාහු නිරයෙහි පිහිටියාහු ශෝක කෙරෙත් මය.

336. (ස්මාති විප්‍රවාස සඬබ්‍යාත) ප්‍රමාදය රජසෙකි. ප්‍රමාදයෙන් යළි-යළි උපන් ප්‍රමාදය ද රජසෙකි. අප්‍රමාදයෙන් ද, (ආශ්‍රවක්ෂයඤන සඬබ්‍යාත) විද්‍යාවෙන් ද තමාගේ (රාගාදී පඤ්චවිධ) හුල උදුරා ලත්තේ ය.

උට්ඨාන සූත්‍රය නිමි.

2 - 11

රාහුල සූත්‍රය

337. කිම නිතර සමග විසිම හේතුවෙන් තෙපි පණ්ඩිත වූ (සැරියුත්) තෙරුනට අවමන් නො කරවූ ද? මිනිසුනට නැණ පහන දල්වන්නේ කිම, තොප විසින් පුදන ලද්දේ ද?

338. නිතර සමග විසිම හේතුවෙන් (ඒ) පණ්ඩිතයන් වහන්සේට අවමන් නො කරමි, මිනිසුනට නැණපහන දල්වන ඔබ මා විසින් නිතර පුදන ලද්දහු වෙත්.

වතථුගාථා සි.

339. ප්‍රියස්වරූප වූ මනරම් පස්කම් ගුණ හැරපියා සැදහැයෙන් ගිහි-ගෙන් හික්ම දුක් කෙළවර කරනුයේ වව.

340. කලණමිතුරන් ද ජනශුන්‍ය වූ මහජනහඬින් තොර වූ ප්‍රාන්ත-සෙනසුන් ද ඇසුරු කරව.

341. සිවුරෙහි ද පිණ්ඩපාතයෙහි ද ගිලන්පසයෙහි ද සෙනසුන්හි ද යන මෙහි නහමක් තෘෂ්ණා කරව, වැලින් ලොකයට (උපන් විසින්) නහමක් පැමිණෙව.

342. ප්‍රාතිමොක්ෂසංවරශීලයෙහි ද පඤ්චෙක්ඛියයන්හි ද සංවෘත වව. තොප සිත්හි කාගියා සි වේවා! නිර්වෙදය බහුල කොට ඇතියෙක් වව.

343 නිමිත්තං පරිවජේත්ති සුභං රාගුපසංහිතං,
අසුභාය චිත්තං භාවෙහි එකඟං සුසමාහිතං.

344 අනිමිත්තඤ්ඤා භාවෙහි මානානුසයමුජ්ජහ,
තනො මානාභිසමයා උපසනොතො වරිසසසීති.

ඉඤ්ඤා සුදං භගවා ආයසමිත්තං රාහුලං ඉමාහි ගාථාහි අභිඤ්ඤා
ඔවදනීති.

රාහුලසුඤ්ඤා නිධිතං.

2-12

නිග්‍රොධකපප සුඤ්ඤාන

එවං මෙ සුඤ්ඤා: එකං සමයං භගවා ආලවීයං විහරති අගභාලවෙ
වෙනියෙ. තෙන ඛො පන සමයෙන ආයසමිත්තො වඩ්ඪිසසස උපජ්ඣා-
යො නිග්‍රොධකපපො නාම ථෙරො අභ්‍යාලවෙ වෙනියෙ අචිරපරි-
නිබ්බුතො හොති.

අථ ඛො ආයසමිත්තො වංගිසසස රහොගතසස පටිසලලිතසස එවං
වෙනියො පරිචිතකෙකා උදපාදි: පරිනිබ්බුතො භු ඛො මෙ උපජ්ඣායො
උදහු තො පරිනිබ්බුතොති.

අථ ඛො ආයසමිත්තො වංගිසසො සායනහසමයං¹ පටිසලලානා වුට්ඨිතො
යෙන භගවා තෙනුපසඛකමි, උපසඛකමිත්වා භගවතං අභිවාදෙත්වා
එකමතං නිසීදි. එකමතං නිසිතො ඛො ආයසමිත්තො වංගිසසො භගවතං
එතදවොච: ඉධ මයං භතො රහොගතසස පටිසලලිතසස එවං
වෙනියො පරිචිතකෙකා උදපාදි: පරිනිබ්බුතො භු ඛො මෙ උපජ්ඣායො
උදහු තො පරිනිබ්බුතොති.

අථ ඛො ආයසමිත්තො වඩ්ඪිසසො උට්ඨායාසනා උකංසං විවරං කත්වා
යෙන භගවා තෙනඤ්ඤා පඤ්ඤාමෙත්වා භගවතං ගාථාය අඤ්ඤාහාසි:

345 පුච්ඡාම සඤ්ඤාං අනොමපඤ්ඤාං
දිට්ඨොව ධම්මෙ යො විචිකිච්ඡානං ඡෙත්තො,
අභ්‍යාලවෙ කාලමකාසි හික්ඛු
ඤ්ඤො යසසසි අභිනිබ්බුතකො.

1. සායනහ සමයං - පිඬු. 1, 2.

343. ඉහ වූ, රාගය ඇසුරු කළ නිමිත්ත දුරලව, අඟුහ භාවනායෙහි එකඟ වූ මොනොවට පිහිටි සිත වඩව.

344. (නිත්‍ය හිමිති රහිත බැවින්) අනිමිත්ත වූ විදර්ශනා භාවනාව වඩව. මානානුසය රහත්මගින් දුර ලව. ඉක්බිති මානායාගේ ව්‍යපඝමයෙන් උපඝාන්ත වූයේ හැසිරෙව යනු යි.

මෙසේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ ආයුෂ්මත් රාහුලයනට මේ ගාථාවලින් හිතර අවවාද කරණ සේක.

රාහුල සූත්‍රය නිමි.

2 - 12

නිග්‍රොධකප්ප (වඩගීස) සූත්‍රය

මා විසින් මෙසේ අසනලදී: එක්සමයෙක් හි භාග්‍යවතුන් වහන්සේ අළවුරට අග්ගාලම නම් වෛතසයෙහි වැඩවසන සේක. එසමයෙහි ආයුෂ්මත් වඩගීස තෙරුන්ගේ නිග්‍රොධකප්ප නම් වත් තෙරණුවෝ අග්ගාලව වෙතියෙහි දී පිරිනිවි නොබෝකල් ඇති වෙත්.

ඉක්බිති ගණයා කෙරෙන් වෙන්ව විවේකයට ගිය පිළියලනෙහි යෙදුනු ආයුෂ්මත් වඩගීස තෙරුන්ගේ සිත්හි මෙබඳු පරිවිතර්කයෙක් උපන: "මාගේ උපාධ්‍යාය පිරිනිවියේ දෝ හෝ නො පිරිනිවියේ දෝ හෝ" යි.

ඉක්බිති ආයුෂ්මත් වඩගීස සථවිර සවස් කල්හි පිළියලනින් නැගිටියේ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වෙත එළඹියේ ය. එළඹ භාග්‍යවතුන් වහන්සේ සකසා වැද එකත් පස්ව හුන්නේය. එකත් පසෙක හුන්නේ ම ආයුෂ්මත් වඩගීස සථවිර භාග්‍යවතුන් වහන්සේට තෙල සැලකෙළේ ය: ස්වාමීනි, මෙහි විවේකස්ථානයට ගියා වූ පිළියලනෙහි ඇළුණු මාගේ සිත්හි මෙබඳු පරිවිතර්කයෙක් උපන: "මාගේ උපාධ්‍යාය පිරිනිවියේ දෝ නො පිරිනිවියේ දෝ" යි.

ඉක්බිති ආයුෂ්මත් වඩගීස තෙරණුවෝ හුනස්නෙන් නැගී සිටුර එකස් කොට භාග්‍යවතුන් වහන්සේ වෙත ඇදිළි නමා හඟවත් හට ගාථායෙන් (මෙසේ) කීහ:

345. යම් භාග්‍යවතුන් වහන්සේ කෙනෙක් ඉහාත්මභාවයෙහි ම සැක දුරලන්නාහු වෙත් ද, මහාප්‍රාඥ ශාසනා වූ මුඛවහන්සේ පුළුවස්මී, ප්‍රකට වූ යඝස්වී වූ නිවුනු සිත්ඇති මහණකෙනෙක් අග්ගාලව වෛතසයෙහි කල්ලිය කළහ.